

Nr 70

Av herrar **Regnéll** och **Lothigius**, *angående den s. k. 80-procent-regeln vid inkomst- och förmögenhetsbeskattningen.*

(Lika lydande med motion nr 60 i Första kammaren)

Enligt förordningen den 6 juni 1952 med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall äger fysisk person och oskift dödsbo åtnjuta avkortning av påförd statlig inkomstskatt och förmögenhetsskatt eller restitution av erlagd sådan skatt eller båda dessa förmåner i förening. Avkortningen och restitutionen skall avse det belopp varmed påförd statlig inkomstskatt och förmögenhetsskatt samt allmän kommunalskatt, landstingsmedel och tingshusmedel sammanlagt överstiger 80 procent av den enligt förordningen om statlig inkomstskatt taxerade inkomsten ökad med det belopp varmed avdrag för allmänna skatter åtnjutits vid taxeringen. Avkortningen och restitutionen må dock icke inskränka på kommunalskatterna. Ej heller må den statliga förmögenhetsskatten nedbringas till lägre belopp än som svarar mot den skatt, som skall utgå på femtio procent av den skattepliktiga förmögenheten.

Genom förordningen om begränsning av skatt i vissa fall, som tillkom på förslag av 1949 års skatteutredning, har de skattskyldiga erhållit möjlighet att undvika en skattebelastning överstigande 80 procent av deras inkomst. Emellertid har förordningen givits en sådan utformning att den ej alltid gett avsedd effekt. Detta beror dels på förekomsten av en kommunal fastighetsbeskattning som saknar anknytning till inkomsten, dels på att förmögenhetsskatten inte får reduceras till en nivå understigande skatten på 50 procent av den skattepliktiga förmögenheten. Att i nuvarande kommunfinansiella läge inbegripa kommunalskatten i de skatter som skulle kunna bli föremål för reduktion finner vi ej möjligt. Däremot synes skäl tala för ett slopande av 50-procentregeln.

Vi vill här erinra om att förmögenhetsskatten vid sin tillkomst motiverades med att förmögenhetsavkastning ansågs ha större skattekraft än annan inkomst. Syftet var sålunda att lägga en hårdare belastning på avkastningen oavsett att man valde förmögenhetens storlek såsom *norm* för skatteberäkningen. Utan att ingå på bärigheten i detta resonemang och ändamålsenligheten i den valda beräkningsmetoden vill vi hävda, att metoden i ytterlighetsfallen ger orimliga resultat. I varje fall gäller detta då avkastningen är mycket låg. Insikten härom har också lett till införandet av den s. k.

80 %-regeln. När det då visat sig att denna spärr icke är tillräcklig för att undanröja obilliga verkningar, bör det vara riksdagen angeläget att ge denna regel en ändamålsenligare utformning.

Åberopande det anförda hemställer vi,
att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

Förordning angående ändring av förordningen den 6 juni 1952 (nr 410) med bestämmelser om begränsning av skatt i vissa fall.

Härigenom förordnas att 2 § 1 mom. förordningen den 6 juni 1952 skall erhålla följande ändrade lydelse.

2 §

1 mom. Avkortning av påförd skatt och restitution av erlagd skatt enligt denna förordning skola avse det belopp, varmed den skattskyldige på grund av taxering för visst taxeringsår påförd statlig inkomstskatt och förmögenhetsskatt samt allmän kommunalskatt, landstingsmedel och tingshusmedel sammanlagt överstiga 80 procent av den för honom samma år enligt förordningen om statlig inkomstskatt taxerade inkomsten ökad med det belopp, varmed avdrag för allmänna skatter jämlikt 4 § sistnämnda förordning må hava vid taxeringen medgivits. Avkortningen och restitutionen må dock tillhoppa icke överstiga sammanlagda beloppet av den statliga inkomstskatten och förmögenhetsskatten.

Vid fastställande — — — beräknat belopp.

Vid beräkning — — — hela krontal.

Stockholm den 16 januari 1969

C. G. Regnéll (m)

Carl-Wilh. Lothigijs (m)
